

Hopsnackat (omtale)

Skrevet av Taran Anne Sæther

Frances Tuuloskorpi (red.)

Hopsnackat

Folkrørelse på arbeidsplassens, del 1

Folkrørelselinjen, 2010

Dette er ei tynn, lita og lettlest bok. 35 korte historier om hvordan arbeidskamerater snakker seg sammen for å løse problemer på sin arbeidsplass. Høres enkelt, og kanskje er det overflødig å skrive i sånn bok?

Sjøl om vi i Norge har en svært høy organisasjonsprosent betyr det ikke at fagbevegelsen er på «plass» for medlemmene lokalt. De aller fleste fagforeninger er ganske byråkratiske, lite sjølstendige og i liten grad innretta mot lokal aktivisme. Vi kan vel si at store deler av fagbevegelsens tid går med til saksbehandling og møter med ledelsen i bedriften, partier, egne organisasjonsledd.

LO (som undertegnede kjenner best) er også i svært stor grad prega av den høyresosialdemokratiske holdningen «hold dere i ro, vi ordner opp». Resultatet blir ofte en slag «service-for-medlemmene» holdning.

Arbeidsfolk i Sverige har hatt den økonomiske krisa å handskes med i noen år allerede. Arbeidsløsheten er mye høyere enn i Norge, og arbeidsgiverne har gode forhold med ei konservativ regjering i ryggen. Og en svekka fagbevegelse gjennom nesten to tiår. Dette er nok mye av grunnlaget for at denne bevegelsen er vokst fram i Sverige. Den kommer til å vokse her også etterhvert.

I denne boka blir mulighetene for å bygge broer over uenigheter, ulikheter og personlige motsetninger erfart og fortalt. De skal løse en sak, og det er måten å få det til på de trenger å enes om, og gjøre sammen.

En historie om gjengen som gikk på arbeidssøkerkurs og gjorde opprør mot vilkårlige endringer av timeplanen, er et eksempel på samhold som tar utgangspunkt i deltakernes problem. Og som vokste og tok en lærers jobb med i kravene. Læringen var at kurset skulle forberede dem på et arbeidsliv som var fleksibelt, og at de ikke hadde noe de skulle ha sagt.

Det er en historie om hvordan bingovertene på en webbingo organiserte seg for å få ordnede forhold. En annen om hvordan de fast ansatte aksjonerte da et togselskap arrangerte audition for togverter (konduktører).

Eller den om bussjåfører som var lei av at fagforeningmøtene ble klagemøter for alt og ingenting, men ingenting fikk de endret på. Møtene ble flyttet ,og det som skulle tas opp på møtet endret til å gjelde hva som var viktigst. Feil og mangler på bussene ble viktigst. De bestemte seg for å lage en liste over hvilke feil på bussene som avgjorde om de måtte stå inne, kunne kjøre den dagen osv. En plan ble lagt og gjennomført. Men det førte til store problemer for de som jobba på bussverkstedet, som naturlig nok ble sure. Så måtte bussjåførene og verkstedarbeiderne snakke sammen og finne løsninger. Enkelt? Nei, men de ble bedre arbeidskamerater og fikk ei sterkere forening.

Her er historier fra bakerier, storkjøkken, kafeer, fabrikker osv. Alle historiene er korte og konkrete. De handler om motsetninger mellom fast ansatte, vikarer og timeansatte, mellom sjefer og ansatte og mellom ansatte og hunder.

Noen historier beskriver godt hvordan sjølfølelsen og synet på arbeidsfelleskapet endra seg i løpet av perioden saken pågikk. En av historiene forteller om en som stilte seg utafør, men som når det gjaldt var den som tok støytten.

Tilslutt har redaktøren noen korte kapitler som han kaller «pekpinnar» eller huskereglar: ta striden, unngå splittelse, bruk kollektivet, åpenhet, ikke bli for entusiastisk og løp foran, ta tida det tar osv.

Det er viktig og nødvendig at sånne historier samles og utgis. Arbeidsplasser i 2013 er ofte dominert av stress, konkurranse og prestasjonsjag. Av dårlige avtaler, splitt og hersk, og altfor lite tid til å ha pauser sammen.

Kanskje kan denne boka inspirere til noe liknende her. Om du er interessert i å følge denne bevegelsen på nett, finner du den her: www.folkrørelselinjen.no

Taran Anne Sæther

< Forrige

Neste >